

Tragédie vymírajících druhů

Nejsilnější málokdy přežijí. Neradi spolupracují, málo se množí a jejich pocit naprosté fyzické nadřazenosti v nich vyvolává dojem, že se jim okolní svět musí vždy podvolit. Příroda na ně ale vždycky má nachystané nějaké nepříjemné překvapení. Pro trolly, stínové šelmy a draky byl tímto překvapením člověk, jenž byl obdařen velkou vynalézavostí. Postavil hradby, opracoval dřevo a kov k výrobě zbraní a sestrojil smrtící pasti. Zpočátku zmíněné velikány lovil z důvodu přežití, poté kvůli slávě a zisku. Nakonec všechny netvory vybil. Zůstaly po nich zachovány jen mýty a pohádky, jimiž rodiče strašili děti. Lovci sice o práci nepřišli, ale bylo těžké někoho ohromit vlčí kůží či skřetím skalpem natolik, aby o tom někdo složil oslavnou píseň. Teď už byl lov jen otázkou obživy. Zvířecí maso nakrmilo klan a lidské hlavy uspokojily měšec.

Ragnar vypustil další šíp a sledoval, jak poslední utečenec padl tváří do sněhu. Krátce se rozhlédl, a poté vyrazil sesbírat důkazy. Tři hlavy, každá za dvacet zlatých. Šlo o slušný výdělek za tři jižanské chcípáky. Zbytky jejich těl ponechal lesním živočichům. I takový vlk se přeci jen musí nažrat a napříště bude lepší ulovit vykrmené zvíře.

Zpáteční cesta do Klanu kladiva byla poklidná. Na známky civilizace lovec narazil až těsně před branami. Strážní jej pustili bez prohlídky, moc dobře věděli, kvůli čemu dorazil. Pomalu se prodíral tržištěm, které se v krátké době jeho nepřítomnosti zaplnilo pestrobarevně oděnými cizinci. Nejspíše pocházeli z Khorinisu – asi dva tucty obchodníků a řemeslníků a pár jejich strážů. Ozbrojení muži nevypadali na nordmarské poměry příliš nebezpečně. Ragnar prošel kolem nich a zamířil k jedné z velkých chatrčí, kde jej čekala zasloužená odměna.

„Tak to máme tři hlavy za šedesát. Dopadls je rychle.“

„Jižani. Zabloudili a chodili v kruhu. Popravdě nechápu, jak se vám mohli ztratit.“

„Byla noc a měli snahu zahladit stopy,“ pokrčil rameny Torr, předák dolu. Posunul k lovcovi měšec zlatáků a nechal jej peníze přepočítat. „Ale jak vidno, nebyli natolik chytrí, aby unikli zkušenému stopaři.“

„Ha! I děti z mého klanu by to hravě zvládly. Občas byste měli odložit krumpáče a kladiva a vyrazit si do přírody.“

„Pak by tě a tvých schopností ale nebylo potřeba, Ragnare. A pochybuju o tom, že by ses chopil té práce, co mám teď já.“

Zbytek dne plánoval Ragnar přečkat v místní krčmě, kde se hodlal pořádně najíst, opít a vyspat. Kuchař se vyznamenal. Kdyby byl ženou, tak jej hned požádá o ruku. Medovina ale za moc nestála.

„Mohu si přisednout?“ otázal se jeden z cizinců. Ragnar jej gestem ruky pobídl, ať se posadí. O cizincích neměl moc velké mínění, ale často nabízeli zajímavou práci za dobré peníze. A odporná medovina navíc lépe chutná ve společnosti.

Soudě podle jeho vzhledu se jednalo o kupce; obtloustlý, oblečen v draze vypadajících zelených hadrech se svislými zlatými pruhy a s čapkou s peřím nějakého exotického ptáka. Tvář mu šlechtily pečlivě zastřížený vous, který musel ocenit každý Nordmařan.

Lovec se představil jako první: „Ragnar.“

„Montelo z Khorinisu.“ Potřásl si rukou a v tichosti upili trochu medoviny. Kupec šel rychle k věci: „Viděl jsem vás tam venku s tím zakrváceným pytlem.“

„Díky tomu pytlí teď piju.“

„Ano, říkal jsem si. Jste lovec lidí?“

Ragnar pokrčil rameny: „Lovec obecně. Čas od času ale stopuju i lidi.“

„Ah. A co jinak lovíte?“

„Na co přijde. Vlky, soby. Skřety.“

„To musí být nebezpečné.“

„Ani ne. Většinou natrefím na osamocené zvědy. Horší je, když z hor vyrazí celá tlupa zelenokožců.“

„To se vsadím. Vy jste z Klanu vlka, že?“

„Jo.“

„Místní vás vychvalovali. Říkali, že patříte k jedněm z nejlepších lovců v Nordmaru.“

„Někteří tak říkají.“

„A pravda je?“

Ragnar se usmál, napil se a řekl: „Pravdou je, že nemám ponětí. Schází mi ta správná výzva. Velké potvory z lesů a hor už dávno zdechly a v dolech mi dnes hrozí akorát tak zával.“

„Tak to na Khorinisu nehrozí. Tam se za každého mrtvého červa zrodí další dva.“

„Hm. Nabízíte mi práci?“

„No...“ Montelo se odmlčel a též se napil. Poté pokračoval: „Něco bych pro vás měl... ale je to něco trochu jiného než důlní červ.“

Ragnar Montelovu nabídku přijal. Nehodlal strávit celý svůj život stahováním sobích kůží, požíváním tuhého severského masa a lovem bezbranných otroků. Chtěl poznat to správné vzrušení z lovu, a to mohl najít jen mimo svou domovinu. Po vyřízení záležitostí ve svém klanu – týkajících se především jeho chatrče a dalšího majetku – vyrazil směrem k východnímu pobřeží, kde kotvila *Samantha*.

„Moje společnost plánuje obchodovat na trase Nordmar-Khorinis-Faranga. Zboží všeho druhu, do všech koutů světa. Potřebuji zkušené bojovníky, kteří ochrání náklad a posádku. Na Faranze byste mohl najít tu výzvu, kterou hledáte. Nejenže vám dám tipy na místní bestie, dokonce vám najdu i dobré kupce, kteří za trofeje bohatě platí...“

Inu, jsou nabídky, které se neodmítají.

Na mořeplavbu Ragnar nevzpomínal v dobrém. Prostory lodi sdílel s posádkou, jejíž členové nebyli zrovna nejpříjemnější společníci. Kuchař byl též mizerný. Na jižanské klima si horkotěžko zvykal. Jediným světlým bodem celé cesty se stalo přepadení poblíž Khorinisu. Piráti se znenadání vynořili zpoza útesu a nalodili se na *Samanthu*. Vyzbrojeni šavlemi a puškami se pokusili pozabíjet posádku kupecké lodi a získat její náklad. Ragnar to považoval za trénink. Jakmile mořští vlci vyplývali své drahocenné náboje a museli přebít, sneslo se na ně krupobití šípů. O moc lépe si nevedli ti, kteří se dopředu vrhli se svými meči – rychlé údery sekerou vmžiku poslaly k zemi šest z nich. Nakonec piráti usoudili, že si vybrali příliš tuhé sousto, a rozhodli se takticky ustoupit.

Montelo byl spokojený. Jeho investice do nordmarského lovce se zatím vyplácela – alespoň na téhle cestě. Zda bude severan stačit i na exotické potvory z dalekých krajů se muselo ještě ukázat.

Po krátké zastávce na Khorinisu a další zdlouhavé plavbě se *Samantha* konečně dostala na Farangu. Ragnarovi se přístavní město vůbec nelíbilo. Smrdělo leností a lakotou. Okolní

divočina jej však velice zaujala. Hustá džungle, nad kterou se tyčila ohromná sopka – Ragnar něco takového ještě neviděl a chtěl si to všechno projít.

„Mám tady jednoho přítele, žije pár mil od města. Lovec jako ty, ale už zestárl. Zmůže se jen na kladení pastí. Ale určitě bude rád, když bude mít příležitost propůjčit ti své znalosti.“

Eduardo, starý lovec a veterán titánských válek, skutečně byl fontánou informací. Znal každý kout ostrova a podobně jako Ragnar v mládí cestoval do ciziny kvůli exotické zvěři.

„V Nordmaru na mě byla moc velká zima, ale hon na stínovou bestii byl jeden z nejlepších zážitků v mém životě. Jsou tam ještě?“

„Nikdo, koho znám, posledních deset let žádnou neviděl.“

„Škoda. No, my tady máme něco podobného. Říká se tomu popelavá bestie...“

Po vyslechnutí Eduardových historek a rad Ragnar věděl, jakou zvěř během své návštěvy uloví. Nejdříve se však chtěl seznámit s místním prostředím. Stařík jej provázal přes bažiny, pláně, hory. Montelo hodlal na Faranze strávit několik týdnů, šli na to tedy pomalu a metodicky. Eduardo s radostí sledoval, jak se Ragnar strefuje do místní zvěře. Kromě vlků a divokých prasat, které lze najít i na kontinentu, se severan musel střetnout i s novými druhy. Zejména jej zaujali obří dikobrazi.

„Luk je na lov to nejlepší. Když víš, jak s ním zacházet, je lepší než nějaká hromová tyč.“

„Piráti, co nás přepadli, po nás takovými střileli. Nikdy jsem se necítil ve větším bezpečí než přímo před hlavní.“

Dobry lovec se mohl na Faranze uživit lépe než v Nordmaru. Trofeje všeho druhu byly populární a dobře oceňovanou komoditou a Ragnarovy životní potřeby vyšly docela levně. Město jako takové se sice dalo označit jedině za žumpu, místní hostince však vyvolávaly pocit, že se člověk opět ocitl v teple domova.

„Skrývá se poblíž téhle staré kaple,“ ukázal Eduardo bod na mapě. Odmlčel se, napil se, dal si další sousto a až poté pokračoval: „Prý stráží tamní poklad... ale to jsou podle mě jen báchorky. Všechny poklady tu dávno vykopala Inkvizice nebo piráti. Popelavka je ale skutečná. Párkrát do roka schlamstne nějakého farmáře“

„Hm. Máme nějakou konkurenci?“

„Ani ne. Tihle místní břídilové jsou jen banda ztroskotanců, co sem došla zdechnout. Stěží zabijou kysu nebo čokla, natož pak tuhle bestii.“

„Máš nějaký plán? Boj s něčím takovým si chci dobře promyslet.“

„No, prosto jsme tady a chlastáme. Na něco přijdem...“

Plán byl vcelku jednoduchý, to však neznamenalo, že jej bylo lehké provést. Ragnar strávil notnou dávku času vyháněním zlých a zbabělých myšlenek, které by mohly ohrozit jeho nasazení. Chtěl tu potvora zabít, chtěl stáhnout její kůži, chtěl se zařadit mezi své dávné předky, kteří z mnohých velkých predátorů učinily pouhou mytologii.

Ačkoliv lovci neměli dobrý vztah ke střelnému prachu, hodlali jej využít k vylákání bestie. K získání potřebného vybavení jim pomohl Montelo.

„Jen tak mimochodem, zrovna na popelavku znám dobrého kupce...“

„O tom se pobavíme, až ji tady Ragnar skolí.“

„Jo. U nás v Nordmaru máme rčení. *Neděl medvěda, který ještě žije.*“

„Jasně. Dobrá. Střelný prach vám seženu, ale... k čemu potřebujete kadidelnici a bahenní trávu?“

„Návnada.“

„Snad ji nehodláte zfetovat?“

„Hele, my jsme tady odborníci. Důvěřuj nám trochu.“

Byla to krvavá noc. Obyvatelé nedalekých farem ji celou probděli v bezpečí svých domovů a se zbraněmi v upocených rukou. Očekávali útok, místo toho jen v dáli slyšeli nelidský řev, a poté velké ticho.

Eduardo jako vhodné bojiště zvolil zčásti vykácenou část džungle, která se nacházela asi půl míle od kaple, kde popelavá bestie podle všeho sídlila.

„V jejím teritoriu nemáš šanci. Bude lépe, když přijde na naše území.“

Ragnar se usadil na jeden z tuctu stromů, které stály na kraji mýtiny, a obhlédl okolí. Zdrojem světla mu byl svit měsíce na bezmračné obloze. Ten jasně odhaloval mrtvou ovci, kterou v ten den s Eduardem koupili. Pach její chladnoucí krve musel nalákat spoustu masožravých tvorů. Z kadidelnice postavené vedle ní stoupal dým, jenž měl čich ještě více podráždit. Šlo o směs čerstvé bahenní trávy smíchané s gnómyými výkaly.

„Nebudu se ptát, kde jsi sehnal tohle.“

„Občas ulovím i gnóma. Nejbezpečnější to je tehdy, když kadí.“

„Proč je lovíš?“

„Kradou mi úlovky. A jsou taky lahodní. Jen se musíš přenést přes to, že někteří umí mluvit.“
Bylo téměř jisté, že k mršíně dříve dorazí vlci než popelavá bestie. Ragnar nechtěl mít žádné nezvané hosty.

„A proto potřebujeme velký hluk,“ vysvětloval Eduardo. „Hromové pušky, střelný prach – zvířata to nemají ráda. Popelavka na druhou stranu, ó... ta to pěkně nenávidí.“

„Jo? Jsi si opravdu jistý, že ji hlukem taky neodstrašíme?“

„Popelavka nevidí. Ale má skvělý čich... a neskutečně citlivý sluch. Jiní predátoři si řeknou, že jsou poblíž ozbrojení lidé a měli by se stáhnout... ale popelavku asi pěkně nasereme.“

Ragnar slezl do stromu a zamířil na vzdálenější stranu mýtiny, kde leželo několik menších koulí plných střelného prachu. Sklonil se, po pár pokusech zapálil knoty a rychle vyrazil zpět na své stanoviště. Na střílnu se dostal právě ve chvíli, kdy explodovala první výbušnina. Samotný výbuch moc škody nenadělal, rozhodně však byl v blízkém okolí slyšet.

Po čtvrtém *bum* se rozhostilo ticho.

O několik okamžiků později dorazila popelavá bestie.

Hora masa se zjevila na mýtině neslyšně, podle škubavých pohybů se dalo poznat, že z nočního představení moc nadšená nebyla. Pozorně naslouchala, čmuchala kolem, její pozornost však naštěstí upoutal pach drogy a krve, a ne nordmarský lovec s nataženým lukem. Ragnar čekal, pečlivě se snažil zamířit na jedno konkrétní místo na krku, kterým měl šíp projet jako nůž máslem. Musel ale počkat, až se bestie otočí do správného úhlu – momentálně se mohl pouze kochat pohledem na lítou bestii.

Eduardo vlastnil málo knih – a všechny se týkaly fauny či flóry. Bestiář od druida Eldrica měl velice pěkné ilustrace. Obrázek, který si Ragnar nedávno prohlížel, najednou ožil a stál přímo pod ním: Růžová tvář bez očí, s téměř nevýraznými nosními dírkami a velkou tlamou plnou ostrých zubů. Přední končetiny se téměř podobaly těm lidským; bestie je měla zatnuté ve dvě ohromné pěsti, které dozajista dokázaly jakémukoliv člověku urvat jediným úderem hlavu. Ty zadní měla napnuté, jako by hodlala každou chvíli vyskočit nebo se rychle rozběhnout. Většinu těla pokrývala hustá kůže barvy šedi.

Ragnar viděl úctyhodného protivníka – a hromadu potenciálních trofejí.

Popelavka se konečně otočila směrem k návnadě. Očuchala kadidelnici a poté se pustila do nebohé ovce. Bylo to malé sousto, ale než jej potvora stihla celé sníst, Ragnar vypustil šíp. Téměř okamžitě si v duchu zanádal do blbců a pitomců.

Šíp se zvířeti sice zaryl hluboko do krku, ale očividně minul tepnu. Jedinou známkou zranění se stalo zasípání, v žádném případě však nešlo o nic, co by popelavku v nejbližší době skolilo. Bestie se otočila a postavila se na zadní – druhý vypuštěný šíp se jí odrazil od hrudi.

Popelavce stačil k dosáhnutí Ragnarovy pozice na vysokém stromě jediný skok. Seveřan jen tak tak stihl seskočit předtím, než do něj predátor narazil celou svou vahou. Překulil se a s dalším založeným šípem rychle zamířil. Potvora mezitím narazila do kmene stromu, padla o něco méně elegantně k zemi, zvedla se a ve stavu zmatení se snažila svými smysly najít útočníka. Opět se natočila tak, aby její slabé místo bylo odkryté.

Tentokrát se šíp zaryl přesně tam, kde to lovec chtěl. V měsíčním světle šlo vidět, jak z rány stříká krev – o to více, když se šíp vlivem neohrabaných pohybů zraněného zvířete zlomil, hrot se pohnul a zranění se dále rozšířilo. Ragnar zajásal. Smrt bestie byla jistá – jeho přežití se však stalo otázkou několika příštích okamžiků.

Rychle vystřelil ještě jeden šíp, tentokrát přímo na hlavu. Popelavka ji zvedla právě včas, aby se projektil pouze otřel o její čelo a neslavně padl do trávy. Ragnar usoudil, že to byla jeho poslední rána. Odhodil luk a chopil se sekery.

Popelavka proti němu znovu vyrazila, tentokrát však byl na její skok lépe připraven. Elegantně uskočil, vyhnul se její tlamě i ohromným pěstem a ťal. Sekera sice nebyla z čisté rudy, i tak ale její ostří dokázalo projít přes hustou srst a zarýt se do kloubu pravé přední končetiny. Bestie zařvala, na okamžik ztuhla a poté s sebou trhla. Ragnarovi vypadla sekera z ruky. Prudký pohyb jej otočil na stranu.

Popelavka zvedla levou pěst a udeřila. Ragnar odletěl o několik stop dál. Byl si jist, že má přinejmenším zlomenou pravou ruku. Adrenalin kolující v jeho žilách mu však nedovolil cítit bolest. Rychle se vzpamatoval a odkutálel se právě včas, aby přežil další skok bestie. Ta padla na holou zem a stěží udržela rovnováhu.

Ragnar byl možná raněn a jen částečně schopen boje, z popelavky ale pomalu prchala životní síla. Musel ještě vydržet. Zdravou rukou zašmátral po tesáku a pokusil se vstát. Ihned musel padnout k zemi, aby se vyhnul dalšímu úderu. Překulil se, dostal se do pokleku a bodl směrem vzhůru. Nůž se zaryl mezi malé nosní dírky příšery. Byl nucen svou poslední zbraň nechat v jejím těle, neboť se musel vyhnout další ráně. Popelavka vlivem setrvačnosti znovu padla a opět zasípala. Lovec využil příležitosti, aby se odplazil dál od ní.

Neměl již žádnou zbraň a jeho jedinou šancí bylo udržet si od umírající potvory dostatečnou vzdálenost. Postavil se a rozběhl se ke skupince stromů, o kterých doufal, že mu poskytnou alespoň omezenou ochranu. Zezadu slyšel zvuk; instinktivně uskočil na stranu. Bestie se o něj jen trochu otřela, ale i to stačilo na to, aby ztratil rovnováhu.

Odplivl si a postupoval dál. Zvednout se nemohl, tak se plazil. Musel zůstat v pohybu. V zátylku cítil smrdutý dech a krev. Díky měsíčnímu svitu nad sebou najednou viděl temný stín.

Ruka mu zavadila o kadidelnici s návnadou. Uchopil ji, otočil se a praštil s ní o nestvůrnou čelist. Směs bahenní drogy a ohořelých výkalů zaplnila ovzduší. Ragnar se málem pozvracel, popelavka se zmateně zakymácela. Kroutila hlavou zleva doprava a snažila se vzpamatovat. Lovec se pomalu zvedl a šel, dokud nenarazil na kmen stromu. Vylézt na něj nemohl, hodlal se za ním však v případě potřeby ukrýt.

Otočil se právě včas, aby viděl, jak se k němu popelavka pomalu sune. Šedá srst se jí zbarvila; v nočním osvětlení vypadala černě. Pomalu posouvala své končetiny dopředu, každým krokem ale ztrácela rychlost. Nakonec se podobala želvě sunoucí se po pláži.

Když konečně padla a z jejího těla se vytratila jiskra života, zbýval jí k Ragnarovi jen jediný krok. Lovec si oddechl; sám pak padl vedle ní.

„...mínus můj podíl za zprostředkování – pět tisíc zlatých. Kupci se zvláště líbila hlava, navzdory – no spíše zvláště kvůli té bodné ráně. Dobrá práce. Jestli chceš, můžu ti to raději dát v drahých kamenech nebo ti vystavit směnku...“

Ragnar neodpovídal. Mrzutě hleděl do zdi. Musel se zregenerovat. Pravá paže jej bolela, ale při dostatečné péči mohla být po pár týdnech znovu použitelná. Nordmarská krev v jeho žilách a pevná nordmarská zbroj jej zachránily – tak si to alespoň v duchu říkal.

Kupec odešel zpět do města, aby se věnoval svým obchodům. Eduardo zmizel v kuchyni, kde připravoval vývar. Nabídl se, že se o Ragnara sám postará. Seveřanovi to vyhovovalo; raději strávil své léčení v chatrči uprostřed lesa než uvnitř hradeb špinavého města. Alespoň měl klid na přemýšlení.

Eduardo se najednou vynořil vedle něj. „Co tě trápí?“

Ragnar si povzdechl: „Jen si říkám... takových bestií už moc není.“

„Jako popelavka? Ne, to bohužel ne. Výdělek za jejich trofeje je ale pěkný.“

„Hm. To jo.“

„Co tak smutně?“

„Jen jsem toho čekal trochu víc.“

„Co, píseň a zástup vděčných panen?“ Eduardo se uchechl. „Hele, můžeš to zkusit na jedné z těch farem... místní ti jsou určitě zavázáni. Ale kvůli slávě tohle nedělej. Zabít popelavku, co zabije tak dva tři lidi do roka – to je prostě obchod, žádné velké hrdinství. Hm? Ragnare?“

Ragnar neodpověděl. Spal.